

Het idee van Muck Studies en het graven naar iets wat verborgen is onder de oppervlakte, vond ik goed passen bij de installatie van Adrian Villar Rojas. De performance was oorspronkelijk gepland voor 20 maart, maar twee weken voor de uitvoering ging Nederland in een lockdown vanwege corona. Nadat de Oude Kerk, en de tentoonstelling van Adrian Villar Rojas enkele maanden gesloten was, keerden we in de zomer weer terug. Geo besloot de performance drie maal voor een klein publiek (max 30 personen) op te voeren. In de tussentijd had de Black Lives Matter beweging een opleving na de brute moord op George Floyd in Minneapolis, VS. Dit resoneerde ook in Nederland, met protesten en hernieuwde aandacht voor o.a. koloniale beelden in de publieke ruimte. Deze ontwikkelingen werkten indirect door in de performance. Waar Geo in het verleden het (voornamelijk) witte kunstpubliek in Nederland ongemak wilde laten ervaren, leek hen nu ook ruimte te willen maken voor gevoelens van rouw en troost.

De performance begon met Geo die in het donker het transeptorgel bespeelde, waarna hen tevoorschijn kwam en een tekst voordroeg gecombineerd met zang. Via een emmer liet hen een zaklamp naar beneden gaan en vroeg iemand uit het publiek op hen te schijnen. Vervolgens kwam hen naar beneden, en nam Geo het publiek mee, al verhalen delend over de afschaffing van de slavernij, een shawl van hun grootmoeder en anekdotes over de Oude Kerk. Het publiek volgde richting het hoogkoor dat in rood schijnsel was uitgelicht, waar Geo een langgerekte en improviserende versie van het lied *Lift Every Voice and Sing* (geschreven door James Weldon Johnson in 1900) zong, wat ook wel bekend staat als het 'Black national anthem' / zwarte volkslied. Op dat moment ging het plafondlicht aan, in een voortdurend wisselend ritme van warm naar koud licht, zodat de 'backstage' en het geraamte van de tentoonstelling zichtbaar werd. Na afloop werd een handout uitgedeeld, een roze A4 met daarop een foto van de muur van Geo hun studio met steekwoorden uit de monoloog van de performance.

Het was een ontroerende bijeenkomst, waarvan ik denk dat Geo zich niet alleen tot het fysiek aanwezige publiek richtte, maar ook tot hen die er niet waren (voorouders, familie en gemeenschappen elders).

- Radna Rumping, curator